

Németh Ákos

A pénzügyi angyala

Simon, a tehetségtelen fiatal tőzsdei alkusz éjszaka szeretett dolgozni, félt a kollégáitól, akik mind ravaszabb és rátermettebb üzletkötőknek bizonyultak nála. Éjszaka a kutya sem zavarta, amint bukást bukásra halmozott, vagy félórakon át vakon a monitorra meredt, némán perelt a sorssal, és perbeszédeit a süket csend hallgatta végig.

Egy reggel főnöke rendeli a színe elé. Simon megigézve nézi a fiatal főnök kezét, a vérszegény, halványkék eres, keskeny kéz remeg. A kokótól, találgatja magában Simon, de mégsem, kap észbe, ezzel már felhagytak a fiúk. Akkor a kialvatlanságtól, egyszerűen kialvatlan, bár nem dolgozott éjszaka, töpreng Simon, az éjszakai iroda egyedüli ura. Sokáig voltak a pubban, nyilván, gondolja, a western stílusú pub a törzshelyük a szomszéd épület földszintjén, ahová a többiek azelőtt Simont is hívták néha, újabban azonban soha.

– Balfasz, balfasz. Hogy lehattél ilyen balfasz? Ilyen barom? Egy hét alatt másodszor... Te istenverése.

A főnök finom kezében a cigaretta enyhén remeg, de őt ez, úgy tűnik, nem zavarja. Talán nem is veszi észre. Lehet ez? – találgat Simon, és a vékony füst kacskaringóit lesi.

A szőnyeg szélén áll. Kerüli a főnök tekintetét. Erőlködve elfordítja pillantását a vékony füstcsíktól, és főnöke (aki alig pár évvel idősebb lévén nála, huszonévei végén jár) válla fölött az ablakon át a természetet figyelni odakinn. Az ablakok persze a légkondicionálás miatt zárva, így a természet, a szemközti romantikus park minden madárcsicsergésével együtt hallhatatlan marad, és a fülledt augusztus egyszerű tájképpé szelídül pácolt meggyfa ablakkeretben, ami az irodaházra amúgy jellemző, a patina és meghittség vegyítése a high-tech modernitással.

– Hova bámulsz? Hova a picsába bámulsz, miközben én hozzád beszélek?

Ezt kérdi Kristóf, a főnök, de nem fordul meg a forgószekén, hogy a madárcsicsergős augusztusra legalább egy pillantást vessen, hanem Simont bámulja ingerülten, különös hitetlenkedéssel, mint óriási rovar, ami homokszín Hugo Bossba öltözött. Kristóf Armanit visel, de Simonnak, lévén mértéktartó fiú, aki tudja az illemet, ez túlzás lett volna, tekintve, hogy csak tavaly végzett a pénzügy szakon.

– Tudod te, tudod egyáltalán, mennyi veszteséget csináltál csak ezen a héten? Tudod? Válaszolj, ha kérdezlek, seggfej.

– Tudom.

– Fasza. Legalább tudod. Én már alig tudom követni.

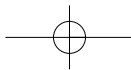
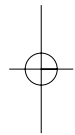
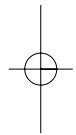
Csend.

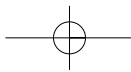
– Mit csináljak most veled, mondd meg.

Csend.

– Tovább dolgozom, és...

– Úristen, csak azt ne. Mindenkinek jobb, ha semmit se csinálsz. Egyszerűen semmit. Még tönkremegyünk, ha túlórázol.

Erre nincs mit mondani, Simon hallgat. Még csak hellyel se kínálták. Tőzsdemutatók kavarnak a fejében, és árfolyamok és a nagy bukások, amiket összehozott mostanában.

– Menj, menj – mondja most Kristóf méla utálkozással, ne lássalak. Majd gondolkodom még rajtad – teszi hozzá fáradtan, mint kétbalkezes embereibe belerokkant főnök, és egy legyintéssel elbocsátja őt.

Este van, nyári zápor cseppjei pattognak a tócsákon, az iroda kihalt, csak Simon ül a monitor előtt még. Japán most nyit, ott lehet valamit keresni, és néhány egzotikus börze. Ég a szeme, napok óta alig alszik, ezért is meg a reggeli megaláztatástól. Világos, napjai meg vannak számlálva a cégnél, világos. Meredten nézi a monitort, nem jut eszébe semmi.

– Én azt nem tenném.

Sokára fogja fel, hogy a rekedt hang neki szól, sőt másodszor szól, mire felfogja, hogy igen, neki, tényleg neki.

– Tessék?

– Én azt nem tenném. Hagyja azt a papírt békibe, Simonka.

Kövér nő áll előtte, kitérdelt mackónadrágban, ősz haját seszínű pánt fogja hátra, kezében egy flakon bútorfény, ami a parkettre csepeg.

– O, bassza meg! – így a nő.

Simonnak megint csak ennyi jön a szájára:

– Tessék?

– Csepeg, hogy rohadjon meg. Na, majd feltöröljük, igaz? – És így tesz.

– Aszondom, olyat ne vegyen. Se ne adjon. Ami azon a papíron van.

– Kicsoda maga?

– Mink ilyenkor jövünk. Mikor maguk már mind leléptek. Maga nem tudja, ki vagyok én, de én tudom, kicsoda maga. Én portalanítom a névtábláját, Simonka. Szóval hagyja csak azt a papírt békibe.

– De miért tennék ilyet?

– Túl tiszta. Tiszta a papír. Hallgasson a jó tanácsra – szól rejtélyesen a kövér asszony, és hozzát teszi: – De már most dolgoznom kell, Simonka – ezzel elcsoszog, felgyújtja a mennyezeti lámpákat, nyomában bútorfényillat árad és kék neonfény.

De Simon sajnos nem hallgat a jó tanácsra, így másnap megint a szőnyeg szélén áll, Kristóf, galambszürke Gucci cipőjét szemléli aggodalmasan, a lába az asztalon. Gondterhelten így szól, nem emelve fel pillantását a cipőről. A keze enyhén remeg.

– Hát, ez nem jött be.

– Hogy érted ezt, Kristóf?

– Zárd le a pozíciódat.

– Ezt úgy érted...?

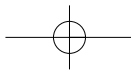
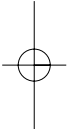
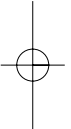
– Mit lehet ezen nem érteni? Te nem jöttél be a cégnek. Rossz döntés voltál. – Hát ezt nem lehet sehogy másképp érteni, csak ahogy kell, és Simon meg is érti Kristóf dühét. Utálja magát. Világos, hogy kis szarkavarró, aki még azt se érti meg, ha ki van rúgva.

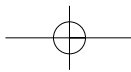
– Ez a kurva cipő. Most vettem, és berepedt. Itt, látod? A kurva anyjukat.

– Mikor?

– Mit tudom én, mikor vettem. Múlt héten vettem.

– Nem az, hanem mikor menjek el?

– Ja. Hányadika van? Hát hó végén, az egy hét. Feltétel, hogy már nem nyúlsz semmihez. Semmihez, értve vagyok? Basz meg, mehetek a cipőboltba. Hívd fel őket, hogy van-e nekik még ebből. De ne, inkább ne, mert még lejtetted a telefont.

– Megmondtam, igaz? Mondtam, hogy ne kavarjon azzal a papírral?

Simon már fel se néz, tudja, a kitérdelt melegítő áll mellette. A melegítő mellett ezúttal gurulós kis fémállvány, rajta a műszerek. Így mondja az öregasszony: műszerek. Az irodában csend, a nagy európai piacok bezártak, mindenki elhúzott, a lenti pubban isznak, de Simont nem hívták magukkal.

– Szóval kavart? Kavart azzal a papírral?

– Kavartam – ismeri be.

– Pedig megmondtam. De nem hallgatnak a jó szóra.

Csend, erre nincs mit mondani.

– A műszereket nézi, Simonka? Na, így már nem ejtem el – és Simon nézi az öreg takarítónő szerszámait.

– Fel a fejjel, Simonka – és valóban, Simon nem emeli fel a pillantását a fémállványról, lehorgasztott fejjel ül az asztala mellett. Egész nap lehorgasztott fejjel ült az íróasztal mellett, nem szólt hozzá senki, és ő sem szólt senkihez. Rá sem néztek, Simon világosan érezte, ő már nem létezik.

És valóban, nem létezett.

– Most aztán kirúgták, mi? Kirúgta a Kristóf..

A fiú hallgat.

– Na, hát na. Még ilyet. De lehet azon segíteni, Simonka.

– Hát már hogy lehetne.

– Hát már hogyan lehetne, amikor pedig lehet. Ilyet vegyen – mondja enyhültebben a rekedt öregasszony. Nehogy má' mindig annak a kurva kölyöknek legyen igaza. A Kristófnak – ezzel pár papírt dob Simon elé, a kihegyezett ceruzák közé. – Mindég sáros az asztala. Már hogy a Kristófé. Az asztalra teszi a lábát, mi? – mondja elszörnyedve. – Nem tanította jó modorra otthon az a jó anyja neki.

– Mi ez?

– Mi vóna? Ez az ajánlatom, ezt köll venni.

– Ez egy warrant.

– Leszarom, mi ez, venni köll.

– Tudja, mi az a warrant?

– Dehog tudom, ne bántson engem.

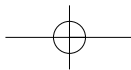
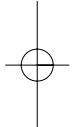
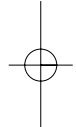
– Opciós utalvány. Ez még hozzá egy call warrant. Nem szokványos opció, a hívás fedezetéül részvényeket kell kibocsátani, így persze a közkézhányad is megnő, vagyis hogy több lesz a piacon az adott vállalati papírból, de ez végül is mindegy lehet. A warrant akkor hozza meg a maga hasznát, amikor a tulajdonosa a kötési árat a végén kifizeti.

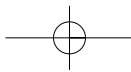
– Na most ezt én ott szarom le, ahol van. Vásároljon be belőle, de jó alaposan.

– Miért tennék ilyet?

– Hallgasson az öregasszonyra.

– Még a nevét se tudom.

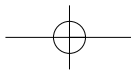
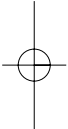
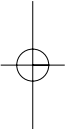

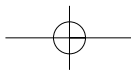

- Ilona. Tessék, most már venni fog?
- Nézze Ilona néni...
- Néni az apád fasza, te hülye gyerek.
- Jó. Nézze, Ilona. Maga ehhez nem ért...
- Miért, maga igen? Most rúgták ki.
- Simon hallgat, erre nincs mit mondani.
- Ez egy bukott papír. Senki se foglalkozik vele itt a határidős ügyleteknél.
- Ahogy maga téved.
- Ha ebből bevásárolnék, iszonyú gázban lennék.
- Igen? Oszt mi lenne magával? Kirúgnák?
- Simon hallgat.
- Na ugye. Ennél kijebb már nem rúghatják.
- Na jó. Csak annyit mondjon, miért?
- Csak nem képzeli, hogy kifecsegem a titkaimat? És mondja meg a Kristófnak, hogy vegye le a cipőjét az íróasztaláról, vagy mossa le ő. Nem disznóól ez.

Kristóf elgondolkodva nézi Simont. Az ifjú főnök sokáig kattintgatja ezüst öngyújtóját, elővesz egy szál cigarettát, aztán, bár láncdohányos, nem gyújtja meg. Az öngyújtó kattog, amúgy teljes a csend.

- Ül le.
- Csend.
- Ugye megmondtam, hogy ne nyúlj semmihez?
- Csend.
- Hát. Egy szerencséd, hogy kurva nagyot szakítottál vele.
- Simon nem is vette észre, hogy eddig elfelejtett lélegezni. Mély levegőt vesz, sóhajnak tűnik.
- Ez a terved, baszod? Egyszer csőd, egyszer aranybánya?
- Csend. Kristóf a cipőjét nézi az asztalon.
- Na jó. Tegyük még egy próbát.
- Akkor maradhatok?
- A fasz tudja. Zavaros gyerek vagy te. Különben mit szólsz az új csukámhoz? Kígyóbőr.
- Pizskos lesz az asztalod.
- Hát ja, sár van.
- Na most ebből vegyen.
- Újabb papír landolt az asztalán a következő este.
- Simon már fel sem nézett.
- Ilona, maga pénzügy szakot végzett, mondja?
- Simonka, ne idegeljen.
- Honnan vette ezt? Ez egy bonyolult opciós üzlet.
- Simonka, ezt már tisztáztuk.
- Ilona...
- Na jó, megmondjam?
- Hallgatom.
- Na jó. Hát a Tamás asztaláról, hát onnan.
- A Tamás. A határidős divízió ásza. Alig idősebb, mint bármelyikük, de

külön irodája van, nem csak egy leválasztott krecli a nagy közös teremben. Az éves jövedelméről legendák keringenek, különben magának való seggfej, senkivel nem barátkozik, senki nem barátkozik vele. Nem jár a western pubba. Korábban jön a többieknel, és később jár haza. Nem köszön. Nem néz senkire.

Viszont iszonyú pénzeket kaszál.

Világos, a Tamás zseni.

– A Tamás asztaláról?

– Onnan hát. Illetve nem is. A szemeteséből.

– Mi van?

– Hát igen, a papírkosarából. Jaj, Simonka, ne finnyáskodjon nekem, mer itthagynom! Begyött a papír nem, vagy nem gyött be?

– Hát be, igen.

– Akkor?

– Jó, értem, kihorgászta a szemetesből, és akkor mi van? Naponta egy tonna papírt kidobunk mind. Bármit kinyomtatunk a netről, aztán belekotorjuk a szemetesbe.

– Na ja. De nézze csak ezt a papirost! Tiszta kávényom. Látja? Sokszor rátette a csészéjét a Tamáska.

– Rátette – mondja bambán Simon. – És akkor mi van? Ez a papír egy hülyeség.

– Hát a Tamáska szerint nem az. Ő gondolkozott rajta. Órákig ott volt az asztalán, és töprengett rajta, számokat firkált rá. Aztán gondosan öszszegyúrte, és a szemetes aljába nyomta, ez van – mondta diadalmasan az öregasszony. – Gondolkozott rajta, és titkolja. Szóval nekem ne görcsöljön, Simonka, ez egy jó papír.

– Vegyék, mert le van kávézva.

– Ja, mert le van kávézva. A tisztával nem kell foglalkozni, azt a Tamás rögtön kidobta, rá se nézett. A piszkos a jó. Legjobb, améken kaja is van, kínai kaja például, a Tamás azt hozatja. Ha azon eszik, azt jelenti, még kaja közben is azon szarakodott. Ez például tiszta mocsok, ezzel egész nap tökölt a Tamás.

– Úristen, ez gusztustalan.

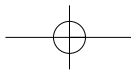
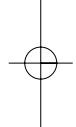
– Ja, nem köll?

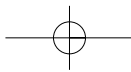
Az öregasszony sértetten elkapja a papírt, de a fiú visszatartja. A kezük egy pillanatra összeér.

A pénznek nincs szaga, kávészaga sincs, és felvirradtak Simon napjai. Voltak azért Ilonával tanácstalan perceik, némelyik ötlet marhaságnak bizonyult, ilyenkor Ilona széttárta karjait, és így szólt: hát talán egyszerűen tényleg csak ráborult a kávé, másszor bizonytalannak tűnt a nyom, és Simon próbált az ötletek mögé látni, hosszan bújta a cégek negyedéves jelentéseit, de sosem lett okosabb. Belátta, amit be kellett látni: Tamás egyszerűen zseni.

És persze voltak még az igazi rejtélyek is, egyszer egy rúzsfoltos részvényopció például. Rúzs? Tamásnál nő sosem járt, Tamást a nők nem érdekelték, úgy élt a cellájában, mint egy szerzetes. Simon tanácstalan volt.

Így vagy úgy, csillaga felfelé ívelt. Már csak azért dolgozott éjszaka, mert megszerette a magányt, viszont már nem beszélt magában, sőt zenét hallgatott. Tamás irodájába csak Ilonának volt bejárása, így várnia

kellett rá hajnalig, addig más teendője nem lévén felfedezőutakra kelt az irodaépületben. Megtudta így pár eldobott dobozból, hogy Kristóf másik antidepresszánsra állt át, hogy a Sanyika pornófüggő, hogy a Mara csalja a férjét, hogy a bombázó Zsúnak gyereke van, akit a szülei vidéken nevelnek (ezt egy levélből, egy asztalfiók mélyéből), és még sok egyebet. És megtudta, hogy a többiek nem értik a sikerét. Nem értik, irigylük és csodálják. De nem hisznek benne.

Valamit gyanítanak?

– Mi lesz, ha egy nap minden kiderül? – kérdezte hajnalban Ilonát.

– Bízson magában, Simonka. Meg fogja érezni a sikert, és nem lesz szüksége rám meg a Tamásra se. Bizony, egy nap ez is eljön, nem lesz szüksége rám.

És erre szüksége is lett volna hamarosan, Kristóf paranoiássá vált, nem jött be az új antidepresszáns, és Tamás, (ahogy ezt Simon rég várta már, és ami miatt megint rémálmai voltak, és veritékben úszva ébredt, ha végre el tudott aludni), nos, a Tamás pedig ügyet csinált abból, hogy a legjobb ügyei Simon laptopján megisméltődnek.

– A legjobb ötleteim lenyúlja valahogy ez a kis gec, azokat, amiket be sem indítok, ő már megcsinálja.

Míg nem egy nap így szólt:

– Lelépek. Kapjátok be.

És hiába volt Kristóf részéről minden „ne csináld már, Tamás!”, Tamás lelépett. Na, nem lépett ki, csak raftingolni húzott el, de mert még szabin sose volt, de tényleg sose, mióta itt van, és mert nem mondta, hogy valaha visszajön, megrendült a származékos divízió heti mérlege, és Kristóf keze még jobban remegett.

Simon ezen a napon, mint a hosszútávúszó, aki végleg elfordul a parttól, a nyílt tenger felé fordítja arcát, és nem néz többé hátra, meghozta élete első olyan döntését, melyet nem mérlegelt. Nem tudom, mondta később Simon, mikor a mesebeli nyereségről kérdezték, nem tudom, hogyan csináltam. Valahogy megszagoltam.

– És milyen szaga volt?

– Hát bútorfény, milyen. Hülye vagy? Csak nem gondolod, hogy elmondom?

Mara sokat ígérően nézte, a fiúk tisztelettel nevettek, és Kristóf sem sértődött meg, ha Simon ráförmedt.

– Veszed le az asztról a lábadat, baszod? Ez az én asztralom, ide ne ülj – hiszen tudják, hogy ez a bogara. Újabban elnézik neki, de még különbekeket is. Sokkal vadabb dolgokat.

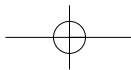
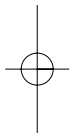
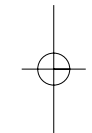
Vett egy papírt, melynek a nevét sem tudta volna kiejteni, a hongkongi tőzsdén, akkora áttétellel, mint a cég éves költségvetése. Ha bukás, tíz évre leültetik, gondolta, a cég pedig nyolcvan dolgozójával füstbe száll. Előzőleg még megkérdezte Ilonát.

– Mit szól? – De Ilona semmit se szólt, csak hümmögött.

– Engem kérdez, Simonka, buta öregasszonyt? Én csak ezekhez értek – és meglóbált egy ablaktisztító flakont.

Akkor vett valamit Szingapúrban, a cég hároméves költségvetése nagyságában, és ez is bejött.

De szólni senki nem szólt, Simon pedig önállósította magát, és egyedül

bogarászta át Tamás régi papírjait, miután az öregasszony késő esténként kinyitotta neki a szentek szentjét. Ilonának különben sem volt jó kedve, zűrös napokat élt át a férjével, Simon nem mert kérdezni semmit.

– Simonka, maga jó gyerek, látom, nem kérdez semmit. Tudja, a férjem rabiátus ember – szolt egy este az öreglány. Rabiátus, ezen a szón Simonnak gondolkoznia kellett. – De nem olyan ám, mint a magyarok. Sokkal szeretőbb, és nem is iszik. Palesztin. Maga nyilván nem tudja, mi az. De ettől nem iszik.

– De tudom. Arab. Mohamedán, ezért nem iszik.

– Na, templomba nem jár. Nem is tudom, lenne-e errefelé nekik templomuk.

– Mit dolgozik?

– Munkás, valami építőknél. Este fáradt, a dereka fáj, olyankor rabiátus.

– De szereti magát?

– Csak ő szeret. Még az is megértem, hogy a gyerekeim nem állnak szóba velem.

– Miatta?

– Miatta hát. Tudja, a fiam olyan bőrfejú, na, erről ennyit. Na de a lányom se jobb, sőt. Az unokáim sose látom. – És egy öreg mobilon képeket mutat. – Ezek ők, itt, ni, ez a kis szőke meg a kicsi. Fiú, csak nem jól látszik, mert árnyékban van a kis arca neki.

Ebben maradtak, hogy szépek a gyerekek, de szépek.

– Holnap jönnek a nagyfiúk. Idelátogat a főnökség.

– Tehetnek egy szívességet, ahányan csak vannak.

– Miért haragszik rájuk, mondja?

– Mocskos banda. Bennfentes kereskedelem.

– Azt nem tudom, mi az. De a lábukat, azt basznak megtörölni. A hamut a szőnyegre verik, és még bele is tapossák. És a jó kis krémet meg leejtik és széttiporják a földön.

– Én attól félek, vizsgálódni jönnek. Különben madelaine.

– Mi van vele?

– Azt tiporják szét.

– Atyaisten. Szegény lány!

– Nem, a süteményt hívják így, amit a sarokról hozatnak.

– Vagy úgy. Akkor is nekem kell kivakarni.

– Más dolgot akarok mondani, Ilona. Meg akarom köszönni magának...

– Ne köszöngessél, te gyerek, semmit.

– Na jó. Legyünk rövidek. Maga is a piacról él. Olvassa el, és írja alá. És köszönöm.

– Mi a bánat ez?

– Na, csak olvassa el.

Csend.

– Inkább mondja el, mi ez.

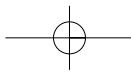
– Hát, röviden, afféle jutalék. Nagyot kaszáltam az elmúlt két hónapban, amit maga nélkül...

– Én ezt alá nem írom.

– Legalább olvassa el.

– Vigye innen.

– Nem tudja, mit dob ki.

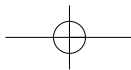
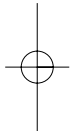
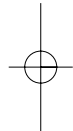

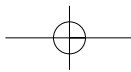
- Nem is érdekel.
- Akkor lapozza át. Csak a számokat.
- Nem fog menni.
- Otthon hagyta az olvasószemüvegét?
- Nincs nekem olyan, Simon.
- Akkor?
- Még nem jött rá? Pedig milyen okos gyerek máskülönben.
- De hát mi van magával?
- Hát az van velem, Simon, hogy én nem olvasok.
- De miért?
- Hát Simonka, miért nem? Hát, mert nem tudok. Nem tudok olvasni. Meg írni se. Ha tudtam is, elfelejtettem, és ez már így marad.

Reggel Simon megint a szőnyeg szélén áll, hárman ülnek vele szemben, ebből két olyan nagykutya, akit még sose látott, köztük a cég európai főnöke, egy holland, talán. A harmadik, egy rejtélyes amerikai végig meg se szólal, de látszik, hogy ő a góré, mert a holland időnként ránéz, helyeslésre várva. Ő azonban nem helyesel, nem rosszall, semmit se szól. Krisztofot be se engedték, Simonnak beszélnek, érte jöttek.

– Megvizsgáltuk az eredményeit, Simon. És arra jutottunk, hogy maga nem normális.

- Értem.
- Viszont iszonyú sikeres.
- Értem.
- És tudja, mire gondoltunk?
- Nem, nem tudom.
- Arra gondoltunk, Simon, hogy két lehetőségünk van. Kirúgni magát, a francba, és pedig még ma, ez az egyik, merthogy életveszélyes. Tud róla, hogy maga életveszélyes?
- Érdekes, ezt azonnal megértem angolul, gondolja Simon. De mi a másik?
- De mi a másik? Ugye, ezt kérdi magában?
- Így van, mi a másik?
- Nos, a második reakciónk az volt, hogy kezdjünk magával valamit. Ahogy gondolkodtunk magán, az örületét fantáziadúsnak találtuk. Ezért ekkor arra gondoltunk, hogy mi lenne, ha... nagyobb lehetőséget adnánk magának.
- Ez mit jelent?
- A holland most hallgat egy kicsit, az amerikai senkire sem néz. Egy pohár narancslét tölt az üvegből a poharába, aztán vissza az üvegbe, aztán a pohárba megint. Úgy viselkedik, mint egy elmebeteg, gondolja Simon. Mind hallgatják, hogyan csepeg a lé.
- Csepp, csepp, csepp... Az amerikai ezt nézi teljes figyelemmel.
- Igen, mindig ez a kérdés, hogy mi mit jelent. Maga szereti az egyértelmű dolgokat, Simon, és ez tetszik nekünk. Én, megmondom, haboztam, de...
- És itt a holland a hallgatag amerikaiakra néz, aki most a narancslé cím-kéjét betűzi. A holland vár, az amerikai nem szól.

- Arra gondoltunk, nagyobb szabadságot adunk magának. Arra gondoltunk, eleresztjük a láncairól. Maga tud repülni.
- Hogy érti ezt?
- Nagyobb keretet kap, Simon. Nagyobb önállóságot. Nagyobb jutalékot. Önállóan fog dolgozni. Teszünk magával egy próbát, mielőtt felültetjük az úrsiklóra. Becsülje meg magát. Mit szól?
- Csend. A narancslé csepeg.
- Itt maradok? Itt, ebben az épületben?
- Ha akar. Már hogy egyelőre. Kap egy irodát, persze, vagy amit akar. Akar ebben az épületben maradni?
- Az jó lenne.
- Az amerikai ekkor Simonra emeli a pillantását. Olyan halkán beszél, alig érteni.
- Mondja, vannak Magyarországon narancsfák?
- Nem, nincsenek.
- Érdekes. Ezen itt azt írják, hogy magyar termék. Hogy ez magyar.
- Hát igen. Ez itt a csodák földje, igen. Ez pedig a csodák palotája.
- Jó ezt hallani. Hogy van ilyen föld, Simon.

Hajnál felé talál rá Simon egy félreeső irodában, ahová a hangok vezeték, olyan hangok, amiket Ilonától korábban még sose hallott.

Ilona zokog.

A földön egy összegyűrt papír.

– Olvasd, édes fiam, olvasd csak. Nekem már mindegy.

És Simon olvas. „Édes Ilonám, drága. Nincs erőm eléd állni, mert mindenek ellenére szeretlek. Ez az igazság. De tovább nem akarok hazudni neked, már nem akarok veled élni. Ha eléd állnék, elhagyna az erőm, mert mindig a kedvedben járok, ahogy te is mindig a kedvemben jársz...” És így tovább.

– Azt írja, hazaköltözik Izraelbe a családjához, pedig dehogy. Az Erikához költözik, elcsalta a ribanc. De megbánja még.

– Miért hazudna? Lehet, hogy tényleg hazamegy, ki tudja?

– Megy a francokat, a szomszéd utcába megy. Minden férfi disznó, minden férfi hazug. Még a levelet se ő írta, ilyen szépet nem tud magyarul. Az Erika írta, a kurva gépjén neki.

Az Erika eladó egy pékségben, nem fiatal már, de Ilonánál feltűnően csinosabb. Simon is ismeri, a pékség a sarkon áll.

– Most éppen maga hazudott, Ilona, mégiscsak olvas. Tud olvasni.

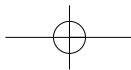
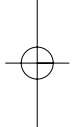
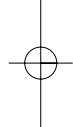
– Én többet semmit se olvasok, kicsi Simon. Semmit, ezután. Befejeztem a civilizációt. Most pedig elmegyek haza, és magamra zárom az ajtót.

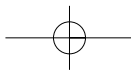
– Ilona, ugye okos lesz?

De Ilona semmit se szól, se okost, se oktalant, és amerre jár, kialszik a kék derengés, dühös csapásokkal oltogat. Csattan a fal, halványul a fény, Ilona messze jár. Elhálnak lépteit, egy utolsó ajtócsapódás, és virrasztó társul a nehéz éjszaka marad Simonnak.

Nem megy haza, a jövőjén töpreng.

Reggel Tamás kopog be hozzá, és Simon arra gondol, hogy egyszer

minden jó véget ér, és minden örömért gyalázzal, szégyennel és keserűséggel kell fizetni, és égő arccal szól ki.

– Tessék.

– Már régen akarok veled beszélni. Nem iszunk meg egy kávé? Vagy ne is: gyere be hozzám. Még úgyse jártál nálam.

És Simon követte őt az irodába, ahol törvényesen még sosem járt. A legnehezebb az volt, hogy megilletődöttséget mutasson, mikor Tamás székébe ült, a szent forgószékbe, ahol pedig Simon fél éjszeleket töltött. Úgy döntött, mindent tagadni fog.

– Az az ábra, hogy már régen figyellek.

Csend. Erre nincs mit mondani. A vád még nem hangzott el, meg semmi se.

– Nehéz ilyet mondani. Nehéz belátni, ha valaki jobb, igaz? Az évfolyamon volt egy arc. Na, az jobb volt, mint én.

– Miben?

– Nem róla akarok beszélni.

– Hanem? – nem néz Tamás szemébe, a körmét piszkálja.

– Hanem rólad.

– Igen?

– Te vagy a második.

– Hogy értve? – Simon semmit se ért.

– A második olyan, aki jobb nálam. Egész életemben a második olyan. Mindig azt hittem, hogy én vagyok a legjobb, de ez nem így van. Ettől lehetnék elkenődve, de ez sem rossz eredmény.

– Elkenődve?

– Mert jobb vagy, bassza meg. Régen figyellek. Iszonyú örült vagy. Ami az ötleteket illeti, együtt kattog az agyunk, az világos. Te is azt szúrod ki, mint én. Csak van egy különbség: te meg is csinálod. Megcsinálod a boltokat. Én csak tökölok, gyávulok, te meg belevágsz. Olyan téboly húzása-id voltak az elmúlt hetekben, hogy nem is tudom. És mind bejött, baszd meg! Nem mondom, ezek a kötések nekem is megfordultak a fejemben, de ejtettem őket. Én gízda, én hülye. És neked, neked volt igazad.

Csend, Simonnak elment a hangja.

– Még azt is megmondom, nem néztem ki belőled.

Csend.

– Nem mondasz semmit?

– Esik az eső.

– Mi van?

– Esik. Esik odakinn.

– És? Október vége van.

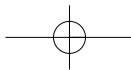
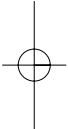
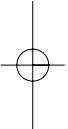
– Behoztad a sarat.

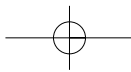
– Mi? Ez a raftingos cuccom. Tirolból jövök, baszd meg. Egész éjjel, míg vezettem, ezen gondolkodtam, hogy érdemes-e élni, ha csak második vagyok.

– Nyomokat hagytál, amerre jöttél. Nézd meg.

Csend.

– Basszus, igaz, amit mondanak.

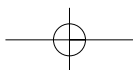
- Mit mondanak?
- Te nem vagy normális.
- Senkit se ismerek, aki normális volna. Senkit.
- Hová mész?
- Valamit el kell intézнем.
- Aztán visszajössz? Valamit el kell még mondanom. Van egy tervem. Egy kurva nagy...
- Csak ha feltakarítasz.
- Feltakarítok?
- Tiszta mocskok itt minden. Hogy bírsz így élni?
- Apám! Ez rosszabb, mint gondoltam. Ez kurva nehéz lesz. Na jó, jó. Kérek egy szervizest a recepción.

Simon telefonál, a számot nehezen szerezte meg, szerencsére van egy ismerőse a lakcímnnyilvántartóban. A telefonban idősebb férfi szól, az akcentusa erős. Arab nevet mond.

- Ki keres? Ha megint a társadalombiztosítás...
 - Nem, nem a társadalombiztosítás.
 - A cégem rendszeresen fizet utánam, megkérdeztem.
 - Nem, én az Ilona nevében beszélek.
- Csend.
- Ki maga?
 - Mindegy a nevem. A felesége nagyon szar passzban van.
 - Nem a feleségem.
 - Attól még szar passzban van.
 - Milyen rondán beszél, barátom. Még én is szebben beszélek magyarul.
 - Szóval nagyon rossz bőrben van.
 - Mit szeretne tőlem?
 - Menjen vissza hozzá.
 - Nem fogok.
 - Meg kell tennie.
 - Ki mondja ezt? Kopjon le rólam, barátom. Tűnjön el, és ne hívjon többet.
 - Értse meg...
 - Értse meg, én mást szeretek, ezt tudja ő is. Felejtse el ezt a számot. Insallah. Tudom, hogy jót akart, ezért nem bántom.
- Simon sokáig hallgatta a tárcsahangot, és gondolkodott.

A folyosón Tamás várta a falnak dőlve.

- Elmondom, mire gondoltam. Egy cégre gondoltam.
- Milyen cégre?
- Te meg én.
- Na ne. És ez itt?
- Kapják be. A Kristófot a szteroidok tartják egyben, a többiek meg nullák. Na, mit szólsz?
- Le akarsz lépni?

– Hónapok óta ezen agyalok. Az ügyfeleinket visszük magunkkal, nem vetődünk árnyékra.

– A Kristóf meg fog veszni.

– Már most is meg van.

– Gondolkozni akarok. Lehet?

– Hát ne sokat. Én lelépek, az biztos, és viszem a klienseimet is a pénzükkel együtt. Bedöntjük ezt a kurva céget, dögöljön meg mindenki. Ez a cég sok jót nem hozott nekem.

– Ne viccelj, hiszen...

– Nem, nem. Itt derült ki biztosan, hogy nem én vagyok a legjobb. Csak a második. Az iskola, az nem számít. De ez az élet. Kiderült, hogy nem én vagyok a legjobb, ebben mi a jó?

Ilona többé nem jött be dolgozni, Simon hiába várta éjjelente. Óvatos érdeklődésére megtudta, a nő kilépett.

Két hét múlva képeslapot kapott, benn az irodában.

„Simonka, ez itt a túloldalon Görögország. Egy barátnémmal vagyok itt, ugyanolyan kövér öregasszony, mint én, úgyhogy boldogok vagyunk. Ide jöttem, ezt kellett tennem, így megtudtam, Athén ronda, de Santorini szép. Miattam szemet se aggódjon. Mikoron rájöttem, hogy Rasid nem jön vissza, bevettem egy marék pirulát, és megnyugodva lefeküdtem, hogy nincs már szenvedés többet ezen a mocsok földön, néztem a plafont, amit ki se meszeltem. Így nem lehet meghalni. Nagyt aludtam, reggel nézem, C-vitamin, azt nyeltem be, úgyhogy marhára egészséges vagyok mostanában. Simonka, nem hiszem, hogy találkozunk mink még valaha, legyen jó. Vagy legalább ne legyen nagyon rossz. Ez persze senkinek nem sikerül, de azért próbálkozni kell.”

Az aláírás alatt még egy pótlólag odakapart sor lógott át a túloldalra, a pálmafák közé, alig tudta kibetűzni.

„Valahogy azt érzem magáról, hogy lehet, hogy rosszra tart. Hogy lehet, hogy a vesztébe tart. Azt érzem, szóba áll azokkal, akik azt a lánynevű süteményt a szőnyegbe tapodták. Rossz érzetem van erről, Simonka. Én nem tenném. Bocsnat, ha beleszólok, én, buta öregasszony.”

Simon nem érzelmes alkat, a lapot a papírkosárba ejti, de azért eltöpreng rajta, egy egész délelőtt. Aztán két telefonja volt, egy Amszterdamban, az ideges hollandnak, egy meg a szomszéd szobába Tamásnak, mindkettő rövid volt, és mindkettő a „nem” szó szinonimáit járta körül. Aztán összedobálta a holmiját egy kartondobozba (egy egészen kicsikébe belefért, amit Ilona utódjától szerzett be, és korábban ablakmosófejek voltak benne), átballagott a könyvelésre leszámolni. Úgy számolt, délre végez az adminisztrációval, míg egy saját céget bejegyeztet, ez ma már gyorsan megy. Az ügyfeleit persze viszi, és viszi a megbízásait. Az egészben a legnehezebbnek egy irodabérlet ígérkezett, nem volt szezonja a szabad belvárosi helyeknek.

Hóna alá csapta a dobozt, és azon gondolkodott, érdemes-e egyáltalán elköszönni bárkitől. Külön nem, csak így egyszerre, és intett nekik, ahogy betette az ajtót.

Na jó, eddig jó – gondolta. – És most?

Vegyünk egy mély levegőt, és kezdjünk el élni.

